

JUHLARUNO

Kalevanharjun Lastenseimen vihkiäisjuhlaan 29. IV. –26

kirj. Toivo A. Lehtinen

I

Kätöset pienoiset

Silkkisenhienoiset
kätöset pienoiset
kaipaavat äidin kaulaa
sylihin painua
unessa uinua
äiti kun laulun laulaa

Äitipä joutavi,
harvoin ja soutavi,
unehen pienoistaan.
Ahertaa työtänsä,
saapi hän myötänsä,
kätkeä huolensa rintaan.

Uskoa kukkansa,
pionaisen rukkansa,
tahtois hän tiimoiksi – Kelle?
Ken olis äitinä,
hempeenä, hellänä,
suojana sydänpäpyselle?

II

Lastenseimi

Täällä kohoo kurkihirsi,
täällä on lasten oiva suoja,
päiväkoti pienokaisten,
äidille on avuntuoja,
seimi ihmisalkuisen,
paikka pienten pilttien.

Täällä "tädit" antaa hoivaa,
huoltaa ihmiskukkatarhaa,
jotta kasvais kaunis kansa,
joka joskus uhraus parhaan,
eestä kansan sekä maan,
pyrkis aina jalompaan.

Kevätpäivä kaunis paistaa
tämän kukkaistarhan yllä,
nosta hehkuun terälehdet,
poista pilvet hymyilyllä,
että kukat sirkeät
kasvais täällä, virkeät.

III

Tarhurin työ

Villinä ei kukka koskaan
ihanimpaan loistoon pääse,
ilman kättä vaalivaista
puolinaiseen hehkuun jää se.
Mutta kun puutarhuri sen
juuret hoivaa, muokkaa mullan,
kasvun haitat tarkoin katkoo,
näkee työnsä heljän kultan;
Kukka kehkee ihanin
terälehdin loistavin.

Niinpä ihmistaimikin se
vaatii tarkkaa, hellää hoivaa,
jotta pystyis varttuvainen
käymään tietä jyrkkää, loivaa;
tehtävää, mi eteen astuu,
kun on vuoro käydä työhön;
jatkamahan, mik' on jäänyt
niiltä, jotka Tuonen yöhön
ovat käyneet, kaatuneet,
mustaan multaantuneet.

Työn on ilo palkkiona
vaalivalla tarhurilla.
Samoin nekin, jotka tuntee,
mitk' on mielteet lapsosilla,
joista kasvaa uusi suku
uskomaan ja uutta luomaan,
hyvin tehdyn työnsä jälkeen
kaiken jättää nuorten huomaan.
Siin' on suurin nautinto, kaikkein
korkein palkinto.